

REPUBLIKA E KOSOVËS - REPUBLIKA KOSOVO - REPUBLIC OF KOSOVO

**GJYKATA KUSHTETUESE
USTAVNI SUD
CONSTITUTIONAL COURT**

Priština, dana 29. jula 2024. godine
Br. Ref.: RK 2480/24

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KIo8/24

Podnosilac

Gëzim Demolli

**Ocena ustavnosti presude Pml.br.607/2023 Vrhovnog suda Republike Kosovo
od 30. novembra 2023. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Gresa Caka-Nimani, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija
Nexhmi Rexhepi, sudija
Enver Peci, sudija i
Jeton Bytyqi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Gëzim Demolli, sa prebivalištem u Kriljevo, opština Gnjilane (u daljem tekstu: podnosilac zahteva), koga zastupa Shemsedin Pira, advokat.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava presudu [Pml.br. 607/2023] Vrhovnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Vrhovni sud) od 30. novembra 2023. godine, u vezi presude [PAKR.br. 312/2023] Apelacionog suda od 18. oktobra 2023. godine i presude [PKR.br. 11/2023] Osnovnog suda u Gnjilanu od 3. aprila 2023. godine, (u daljem tekstu: Osnovni sud).

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar zahteva je ocena ustavnosti osporene presude Vrhovnog suda, u vezi sa presudama nižestepenih instanci, za koje podnosilac zahteva navodi da su povređena njegova prava zagarantovana članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav) u vezi sa stavom 1 člana 6. Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na stavovima 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 22. (Procesuiranje podnesaka) i 47. (Individualni zahtevi) Zakona br. 03/L-21 o Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 25. (Podnošenje zahteva i odgovora) Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik o radu).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 5. januara 2024, podnosilac zahteva je predao zahtev poštom, koji je stigao i registrovan je u sudu 10. januara 2024. godine.
6. Dana 25. januara 2024. godine, predsednica Suda je odlukom GJR. KIO8/24 imenovala sudiju Radomira Labana za sudiju izvestioca, dok je odlukom KSH. KIO8/24 imenovala Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Remzije Istrefi-Peci (predsedavajuća), Nexhmi Rexhepi i Enver Peci, (članovi).
7. Dana 30. januara 2023. godine, Sud je obavestio zastupnika podnosioca zahteva o registraciji zahteva od koga je zatražio da popuni obrazac sa neophodnim informacijama. Istog dana, Sud je poslao kopiju zahteva Vrhovnom sudu.
8. Dana 14. februara 2024. godine, zastupnik podnosioca zahteva je Sudu dostavio obrazac zahteva, zajedno sa pratećom dokumentacijom.
9. Dana 11. marta 2024. godine, sudija Jeton Bytyqi je položio zakletvu pred predsednicom Republike Kosovo i time započeo svoj mandat u Sudu.
10. Dana 16. jula 2024. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno je preporučilo Sudu da proglasi zahtev neprihvatljivim.

Pregled činjenica slučaja

11. Okolnosti konkretnog slučaja se odnose na krivični predmet, gde je Osnovno tužilaštvo u Gnjilanu (u daljem tekstu: Osnovno tužilaštvo), podnosioca zahteva prvobitno optužilo zbog osnovane sumnje da je počinio tri krivična dela: (i) „laka telesna povreda“ iz podstava 3.1 stava 3 člana 185. u vezi sa stavom 1. Krivičnog zakonika Republike Kosovo (u daljem tekstu: KZRK), (ii) „pretnja“ iz stava 4 člana 181. KZRK-a, i (iii) „neovlašćeno vlasništvo, kontrola ili posedovanje oružja“ iz stava 1 člana 366. KZRK-a.

Za predmetna krivična dela, isti je bio proglašen krivim od strane Osnovnog suda i osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora od šesnaest (16) meseci, kao i novčanom kaznom u iznosu od četiristo (400) evra. U nastavku se nalazi opis postupaka koji su vođeni u ovom krivičnom slučaju.

12. Dana 27. januara 2020. godine, Osnovno tužilaštvo je podiglo optužnicu PP.I.br. 289/2022, zbog osnovane sumnje da je podnosilac zahteva počinio gore pomenuta krivična dela.
13. Dana 3. aprila 2023. godine, Osnovni sud je presudom [Pkr.br. 11/2023] podnosioca zahteva proglasio krivim za izvršenje gore pomenutih krivičnih dela, osudivši ga na jedinstvenu kaznu od šesnaest (16) meseci i novčanom kaznom od četiri stotine (400) € zbog nedozvoljenog posedovanja oružja. Podnosiocu zahteva je uračunato i vreme provedeno u pritvoru, od 21. decembra 2022. do 13. februara 2023. godine.
14. Podnosilac zahteva je protiv gore navedene presude podneo žalbu Apelacionom sudu , zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka i povrede krivičnog zakonika, kojom je tražio poništenje pobijane presude i predmeta na ponovno suđenje.
15. Dana 18. oktobra 2023. godine, presudom [PAKR.br. 312/2023], Apelacioni sud je odbio žalbu podnosioca zahteva kao neosnovanu i potvrdio presudu prvostepenog suda od 3. aprila 2023. godine.
16. Podnosilac zahteva je podneo zahtev za zaštitu zakonitosti Vrhovnom sudu, protiv presuda Osnovnog suda i Apelacionog suda, zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka i povrede krivičnog zakona, sa predlogom da Vrhovni sud usvoji njegov zahtev, da pobijane presude poništi i predmet vrati na ponovno suđenje prvostepenom sudu.
17. Dana 22. novembra 2023. godine, Kancelarija Glavnog državnog tužioca je predložio Vrhovnom sudu da zahtev podnosioca zahteva za zaštitu zakonitosti odbije kao neosnovanu.
18. Dana 30. novembra 2023. godine, Vrhovni sud je presudom [Pml.br. 607/2023] odbio kao neosnovan zahtev za zaštitu zakonitosti podnosioca zahteva i potvrdio presude nižestepenih instanci, sa obrazloženjem da isti nisu doneti bitnim povredama odredaba krivičnog postupka i krivičnog zakona.

Navodi podnosioca zahteva

19. Podnosilac zahteva navodi da osporena presuda u vezi sa presudama nižestepenih instanca krši njegova prava zagantovana članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava, u vezi sa članom 6. EKLJP-a.
20. Podnosilac zahteva prvo ističe da nižestepeni sudovi (i) nisu dokazali suštinske činjenice krivičnog dela (pretnja), jer je za izmišljanje elemenata ovog krivičnog dela neophodno da od takve radnje rezultira posledica, izazivajući strah ili uznemirenost kod oštećene te da pretnja mora biti ozbiljne prirode i treba se stvoriti ubeđenje da se ista može počiniti. U tom kontekstu, podnosilac zahteva ističe da je Vrhovni sud, u vezi sa njegovim tvrdnjama, istakao da utvrđene greške ne predstavljaju povredu apsolutne prirode odredaba krivičnog postupka jer su iste relativne prirode, i kao takve ne predstavljaju osnov za poništenje pobijanih presuda. S tim u vezi, podnosilac zahteva navodi da obrazloženje Vrhovnog suda nije u skladu sa odredbama zakonodavca kada se radi o definicijama koje su greške tehničke prirode kada su u pitanju elementi oblikovanja sudske presude.

21. Na kraju, podnosilac zahteva ističe da je doneti zaključak Vrhovnog suda potpuno nejasan i neprihvatljiv, te u tom smislu traži od Ustavnog suda da zahtev proglasi prihvatljivim, da presudu Pml.br. 607/ 2023 Vrhovnog suda proglasi neustavnom, i slučaj vrati Osnovnom sudu na ponovno suđenje, kao i da obustavi izvršenje kazne.

Relevantne odredbe

USTAV REPUBLIKE KOSOVO

Član 31.

[Pravo na pravično i nepristrasno suđenje]

1. *Svakom se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih nadležnosti.*
2. *Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluka o pravima i obavezama ili za bilo koje krivično gonjenje koje je pokrenuto protiv njega/nje, u razumnom roku, od strane nezavisnog i nepristrasnog, zakonom ustanovljenog, suda.*

[...]

EVROPSKA KONVENCIJA O LJUDSKIM PRAVIMA

Član 6.

(Pravo na pravično suđenje)

1. *Svako, tokom odlučivanja o njegovim građanskim pravima i obavezama, ili o krivičnoj optužbi protiv njega, ima pravo na pravičnu i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim sudom, obrazovanim na osnovu zakona. Presuda se mora izreći javno, ali se štampa i javnost mogu isključiti s celog ili s dela suđenja u interesu morala, javnog reda ili nacionalne bezbednosti u demokratskom društvu, kada to zahtevaju interesi maloletnika ili zaštita privatnog života stranaka, ili u meri koja je, po mišljenju suda, neophodno potrebna u posebnim okolnostima kada bi javnost mogla da naškodi interesima pravde.*

[...]

Prihvatljivost zahteva

22. Sud prvo razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni Ustavom i dalje specifikovani Zakonom i predviđeni Poslovníkom.
23. S tim u vezi, Sud se prvobitno poziva na član 1. i 7. povredi člana 113. [Nadležnost i ovlašćene strane] Ustava, koji utvrđuju:

Član 113.

[Jurisdikcija i Ovlašćene Strane]

„1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli svo ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.“

[...]

24. Sud se takođe dalje poziva na kriterijume prihvatljivosti, kako je specificirano u Zakonu. S tim u vezi, Sud se prvo poziva na članove 47. (Individualni zahtevi), 48. (Tačnost podneska) i 49. (Rokovi) Zakona, koji utvrđuju sledeće:

Član 47.
[Individualni zahtevi]

„1 Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pokrenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva.“

Član 48.
[Tačnost podneska]

„Podnosilac podneska podnositeljka zahteva da jasno naglasi to koja prava i slobode sumu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori.“

Član 49.
[Rokovi]

„Podnesak se podnosi u roku od četiri (4.) meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku. [...]“

25. U pogledu ispunjenosti gore navedenih kriterijuma, Sud ocenjuje da je podnosilac zahteva ovlašćeno lice koje osporava akt organa javne vlasti, odnosno presudu [Pml.br. 607/2023] Vrhovnog suda od 30. novembra 2023. godine nakon iscrpljivanja svih zakonom utvrđenih pravnih lekova. Podnosilac zahteva je takođe pojasnio osnovna prava i slobode koje tvrdi da su povređena od strane javnih organa, u skladu sa zahtevima iz člana 48. Zakona i podneo je zahtev u rokovima predviđenim u članu 49. Zakona.
26. Pored gore navedenih kriterijuma, Sud razmatra takođe da li zahtev ispunjava uslove prihvatljivosti, utvrđene u pravilu 34. [Kriterijum o prihvatljivosti] odnosno podpravilu (2) Poslovnika o radu, koji utvrđuje:

Pravilo 34.
[Kriterijum o prihvatljivosti]

„(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju.“

27. Na osnovu sudske prakse Evropskog suda za ljudska prava (u daljem tekstu: ESLJP), ESLJP-a, ali i Suda, zahtev se može proglasiti neprihvatljivim kao „očigledno neosnovanim“ u celini ili samo u vezi sa određenim navodom koji može sadržati. S tim u vezi, tačnije je nazvati ih „očigledno neosnovanim navodima“. Ove poslednje, na osnovu sudske prakse ESLJP-a, mogu se kategorisati u četiri odvojene grupe: (i) navodi koji su kategorisani kao zahtevi „četvrtog stepena“; (ii) navodi koja su kategorizovani sa „očiglednim ili evidentnim nedostatkom kršenja prava“; (iii) „nepotkrepljeni ili neopravdani“ navodi, kada je ispunjen jedan od sledeća dva podkriterijuma: a) kada podnosilac/teljka zahteva jednostavno citira jednu ili više odredbi Ustava ili EKLJP-a, ne objašnjavajući kako su one povređene, osim ako se na osnovu činjenica i okolnosti slučaja jasno pojavljuje povreda Ustava i EKLJP-a (vidi slučaj ESLJP-a [Trofimchuk](#)

[protiv Ukrajine](#), br. 4241/03, odluka od 31. maja 2005. godine; vidi takođe [Baillard protiv Francuske](#), br. 6032/04, odluka od 25. septembra 2008. godine); i b) kada podnosilac/teljka zahteva ne iznese ili odbije da iznese materijalne dokaze, kojima bi potkrepio svoje navode (ovo se posebno odnosi na odluke sudova ili drugih unutrašnjih organa), osim slučajeva kada postoje vanredne okolnosti koje su van njegove kontrole i koje ga sprečavaju da to učini (na primer, kada uprava zatvora odbije da dostavi Sudu dokumenta iz dosijea dotičnog zatvorenika) ili ako sam Sud ne odluči drugačije (vidi slučaj Suda [KI166/20](#), podnosilac zahteva, *Ministarstvo rada i socijalne zaštite*, rešenje o neprihvatljivosti, od 5. januara 2021. godine, stav 43.), i na kraju, (iv) „zbunjujući i nejasni“ navodi (vidi slučajeve ESLJP-a, [Kemache protiv Francuske](#), br. 17621/91, presuda od 24. novembra 1994. godine, kategorija (i), [Juta Mentzen protiv Litvanije](#), br. 71074/01, odluka od 7. decembra 2004. godine, kategorija (ii) i [Trofimchuk protiv Ukrajine](#), prijava br. 4241/03, kategorija (iii)).

28. Sud početno podseća da prema sudskoj praksi ESLJP-a, žalbu karakterišu činjenice koje sadrži, i ne samo iz pravnog osnova i argumenata na koje se stranke izričito pozivaju (vidi, slučaj ESLJP-a: [Talpis protiv Italije](#), br. 41237/14, presuda od 18. septembra 2017. godine, stav 77 i reference koje su tamo citirane).
29. Pozivajući se na navode pokrenute u zahtevu, Sud podseća da se podnosilac zahteva žali da je presuda Vrhovnog suda doneta kršeći njegova prava zagaranтовana članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava, u vezi sa članom 6. EKLJP-a.

I. Ocena Suda u vezi sa navodima o povredi člana 31. Ustava, u vezi sa članom 6. EKLJP-a

30. Navode podnosioca zahteva, Sud će razmotriti i analizirati sa stanovišta prava zagaranтовanih članom 31. Ustava, u svetlu tumačenja člana 6. EKLJP-a, primenivši načela utvrđena od strane ESLJP-a, na osnovu kojih su ovaj Sud i redovni sudovi, u skladu sa članom 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, obavezni za sledeće: „*Osnovna prava i slobode zagaranтовana ovim Ustavom se tumače u saglasnosti sa sudskom odlukom Evropskog suda za ljudska prava.*“
31. Sud primećuje da suština žalbe podnosioca zahteva pokreće činjenično-pravna pitanja, pri čemu je celokupna argumentacija povrede prava na pravično i nepristrasno suđenje obrazložena (i) na način dokazivanja činjenica u vezi sa krivičnim delom pretnje, što je po njemu rezultiralo povredom krivičnog zakona, i (ii) navodima da je povređen procesni zakon jer presuda prvostepenog suda nije sadržala sve elemente sudske presude. Sud, uzimajući u obzir prirodu žalbe podnosioca zahteva, ističe da gore pomenuti navodi zapravo pokreću pitanja prirode „*četvrtog stepena*“.
32. Stoga, u nastavku, Sud će razraditi opšta načela utvrđena od strane ESLJP-a, kojima se utvrđuje da li pokrenuti navod podnosioca zahteva spada u delokrug člana 6. EKLJP-a, ili spada u navode koji sami po sebi pokreću pravna pitanja, odnosno pitanje „*četvrtog stepena*“.
  - a) *Opšta načela u vezi sa navodima „četvrtog stepena“*
33. Sud, pozivajući se na svoju sudsku praksu i ESLJP-a, podseća da prema Ustavu nije njegova dužnost kao Sud da deluje kao „*četvrti stepen*“ u vezi sa donetim odlukama redovnih sudova. Uloga je potonjih da tumače i sprovode odgovarajuće odredbe materijalnog i proceduralnog prava (vidi, u ovom kontekstu slučaj ESLJP-a, [Garcia Ruiz protiv Španije](#), br. 30544/96, presuda od 21. januara 1999. godine). Ustavni sud može samo da razmotri da li su dokazi izneti na pravičan način i da li su postupci uopšte, posmatrano u celini, vođeni na način da je podnosilac zahteva imao pravično suđenje

(vidi slučaj ESLJP-a, [Edwards protiv Ujedinjenog Kraljevstva](#), br. 13071/87 i slučaj suda [KI192/13](#), sa podnositeljkom zahteva *Hatixhe Avdyli*, rešenje od 24. februara 2014. godine).

34. Sud je dosledno ostao pri stavu da nije njegova dužnost da se bavi greškama u činjeničnom stanju ili zakonu (zakonitosti) za koje se navodi da su ih počinili redovni sudovi, osim ako su njima povređena prava i slobode zaštićena Ustavom i EKLJP-om. Dakle, Sud ne treba da deluje kao sud „četvrtog stepena“ kada se razmatraju odluke koje donose redovni sudovi. Pitanja koja se odnose na ocenu dokaza i njihovo odmeravanje od strane redovnih sudova nisu u nadležnosti Ustavnog suda da budu razmatrane (vidi slučaj ESLJP-a, [Grkokatolička parohija Lupeni i drugi protiv Rumunije](#), presuda od 29. novembra 2016. godine; i slučaj suda [KI70/11](#), sa podnositeljima zahteva *Faik Hima, Magbule Hima, Bestar Hima*, rešenje od 12. decembra 2011. godine).
35. Međutim, Sud naglašava da jurisprudencija ESLJP-a i Suda takođe definiše okolnosti pod kojima bi trebalo napraviti izuzetke od ovog stava. Kao što je gore navedeno, dok redovni sudovi imaju primarnu dužnost da rešavaju probleme u vezi sa tumačenjem važećeg zakona, uloga Suda je da obezbedi ili proveri da li su efekti ovog tumačenja kompatibilni sa Ustavom i EKLJP-om (vidi , s tim u vezi, slučaj ESLJP-a, [Miragall Escolano i drugi protiv Španije](#), presuda od 25. maja 2000. godine). U principu, takav izuzetak se odnosi na slučajeve za koje se ispostavi da su očigledno proizvoljni, uključujući i one u kojima je Sud „očigledno pogrešno primenio zakon“ u konkretnom slučaju, i koji su mogli dovesti do „proizvoljnih zaključaka“ ili „očigledno neobrazloživih“ za odgovarajućeg podnosioca zahteva.
36. Ovaj stav je Sud dosledno zastupao, na osnovu sudske prakse ESLJP-a, koja jasno kaže da nije uloga ovog Suda da preispituje zaključke redovnih sudova u vezi sa činjeničnim stanjem i primenom materijalnog prava (vidi slučaj suda [KI49/19](#), sa podnositeljem zahteva *Limak Kosovo International Airport A.D., „Adem Jashari“*, rešenje od 10. septembra 2019. godine, i [KI08/23](#), citiran iznad, stav 35.).
37. Sud je, po pravilu, naveo da ne može dovoditi u pitanje nalaze redovnih sudova koji se odnose na: (i) dokazivanje činjenica u slučaju; (ii) tumačenje i primenu zakona; (iii) prihvatljivost i ocenu dokaza na suđenju; (iv) suštinsku pravičnost ishoda građanskog spora; ili čak (v) krivicu ili nevinost optuženog u krivičnom postupku.
38. Sud podseća da član 31. Ustava nikome ne garantuje povoljan rezultat u sudskom postupku, niti predviđa da Sud dovodi u pitanje primenu materijalnog prava redovnih sudova u građanskom sporu, gde uglavnom jedna od strana dobija a druga gubi slučaj. Sud, takođe ističe da nezadovoljstvo podnosioca zahteva sa rezultatom postupka od strane redovnih sudova samo po sebi ne može da pokrene argumentovani navod o kršenju osnovnih prava i sloboda zagwarantovanih Ustavom (vidi slučaj ESLJP-a, [Mezotur-Tiszazugi Tarsulat protiv Mađarske](#), presuda od 26. jula 2005. godine, stav 21; i slučaj suda [KI96/21](#), podnositelj zahteva *Xhelal Zherka*, rešenje od 10. septembra 2021. godine).

b) Primena gore navedenih načela u okolnostima konkretnog slučaja

39. U vezi navoda podnosioca zahteva, gledajući postupak u celini u smislu pravilnosti sudskog procesa, Sud se dalje poziva na relevantne delove presude Osnovnog suda, koji u vezi tužbenog zahteva podnosioca zahteva da nije počinio krivično delo pretnje, naglasio sledeće: „...njegova izjava je bila protivrečna samoj sebi, pošto prvobitno (podnositelj zahteva) izjavljuje da mu nije pretio rečima, kao što je gore navedeno, a

zatim naglašava da možda kada je bio potpuno svestan, mogao sam da se obratim rečima „ubiću te“, ali nikada dok sam bio svestan. Takođe je odbrana optuženog u suprotnosti sa materijalnim dokazima... oduzetim u njegovom stanu. „Dok, u vezi sa druga dva krivična dela, Osnovni sud je naglasio da je „...optuženi priznao krivicu za krivično delo laka telesna povreda iz člana 185. stav 3. u vezi sa stavom 1 KZRK-a, i krivično delo Neovlašćeno vlasništvo, kontrola ili posedovanje oružja, iz člana 366. stav 1, KZRK-a, što u fazi početnog razmatranja...“

40. Sud primećuje da je zaključke Osnovnog suda u celini prihvatio i Apelacioni sud, koji je, između ostalog, obrazložio kao u nastavku: *„Povodom žalbenog navoda branioca, da ožalbena presuda sadrži bitnu povredu odredaba krivičnog postupka, jer u uvodu ožalbene presude nisu obuhvaćeni svi njegovi delovi, nisu utvrđene stranke prisutne na sudskom ročištu, kako se predviđa u članu 370. stav 2 bivšeg ZKPK-a, da se uopšte ne pominju niti evidentiraju imena druge dvojice sudija koji su bili članovi sudskog veća, ne pominju se ni imena državnog tužioca, branioca optuženog, kao ni datum sastavljanja presude, da ova činjenica stoji što se tiče ovog tužbenog zahteva, ali prema oceni ovog Suda to nije uticalo na pitanje koje je predmet razmatranja jer, kako proizilazi iz zapisnika sa ročišta koje je odvijao prvostepeni Sud, i to od 23. i 31.03.2023. godine, iz procesa konsultacija i glasanja, sastav sudskog veća u ovom slučaju je bio u skladu sa zakonskim odredbama...“*
41. U međuvremenu, Sud primećuje da je u vezi sa navodom o pogrešnom i nepotpunom utvrđivanju činjeničnog stanja i povredi krivičnog zakona Apelacioni sud obrazložio sledeće: *„Veće nalazi neosnovanim navode branioca optuženog da u radnjama njegovog branjenika nije dokazano da je optuženi koristio u obliku pretnje bilo kakav revolver, na štetu oštećene. Veće ocenjuje da su ovi navodi neargumentovani i neodrživi, jer je u konkretnom slučaju, izvođenjem svih dokaza u sudskom ročištu dokazano da je namera optuženog bila da žrtvi izazove strah, uznemirenost i neizvesnost za život, ...“*
42. Sud se poziva i na relevantne delove presude Vrhovnog suda u kojima se, u pogledu nedostatka elemenata (oblika) prvostepene presude, ističe: *„... ovaj Sud se u celini slaže sa obrazloženjem drugostepenog suda da se iz spisa predmeta, a posebno zapisnika o saslušanju učesnika, potvrđuje da su sudskom ročištu bile prisutne sve stranke ali i članovi sudskog veća, pa se ispostavlja da je navodni propust tehničke prirode i ne predstavlja osnov za poništenje osporenih presuda. [...]. Dok, razmatrajući navod o povredi krivičnog zakona i nedokazivanje krivičnog dela pretnje, utvrđujući način postupanja, upotrebu revolvera i izazivanja straha kod žrtve, Vrhovni sud Kosova ocenjuje da se ovi navodi ispostavljaju kao neosnovani, budući da iz spisa predmeta proizilazi da su u radnjama osuđenog manifestovane svi objektivni i subjektivni elementi krivičnog dela pretnje, utvrđeni odredbom člana 181. stav 4 KZRK-a“.*
43. Kao što je navedeno, Sud je, na osnovu sadržaja presuda redovnih sudova, zaključio da su njihovi zaključci potkrepljeni različitim dokazima, uključujući oduzimanje materijalnih dokaza na licu mesta, iskaze svedoka, saslušanje odbrane i podnosioca zahteva. Sud ističe da je podnosilac zahteva pred Apelacionim sudom i Vrhovnim sudom izneo dva glavna navoda, od kojih se jedan odnosio na (i) nenavođenje imena dvojice sudija prvostepenog suda i tužioca Osnovnog tužilaštva u uvodnom delu presude, a drugi sa (ii) nepotpunim utvrđivanjem činjeničnog stanja u pogledu potvrđivanja izvršenja krivičnog dela pretnje.
44. Iz sadržaja presuda predmetnih sudova, Sud primećuje da su ponovljene navode podnosioca zahteva na uredan način tretirali Apelacioni i Vrhovni sud. Potonji su obrazložili i zaključili da nenavođenje imena u presudu prvostepenog suda nije osnov za poništavanje pobijanih presuda i da su se, štaviše, imena nalazila u zapisnicima sa

ročišta koje je održao prvostepeni sud. Dok, u vezi navoda o povredi krivičnog zakona i nepotpunom utvrđivanju činjeničnog stanja, Apelacioni sud i Vrhovni sud su naglasili da su se u radnjama podnosioca zahteva ispoljili svi elementi krivičnog dela pretnje, uključujući i zastrašivanje oštećene.

45. Uzimajući u obzir gore navedene elaboracije, Sud smatra da podnosilac zahteva nije uspeo da podrži svoj navod o povredi prava na pravično suđenje na nivou ustavnosti, i da u okolnostima konkretnog slučaja nije ispunjen isključujući kriterijum, gde bi tumačenje krivičnog i proceduralnog zakona od strane redovnih sudova moglo biti „očigledno pogrešno“, rezultirajući tako kao „proizvoljni zaključci“ ili kako su postupci, gledajući u njihovoj celini, pred redovnim sudovima mogli biti nepravedni ili proizvoljni. (vidi sličan slučaj ESLJP-a, *García Ruiz protiv Španije*, br. 30544/96, presuda od 21. januara 1999. godine, stavovi 29 i 30; vidi takođe slučajeve Suda *KI22/19*, podnosilac zahteva: *Sabit Ilazi*, rešenje od 7. juna 2019. godine, stav 42.; *KI64/20*, podnosilac zahteva: *Asllan Meka*, rešenje od 3. avgusta 2020. godine, stav 41.; *KI22/19*, citiran iznad, stav 43, kao i *KI197/22*, podnositeljka zahteva *Aferdita Gjonbalaj-Stublla*, rešenje od 14 novembra 2023. godine, stav 51).

Zaključak

46. Sud, uzimajući u obzir gore navedene razrade zaključuje da: navodi podnosioca zahteva o povredi člana 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava, u vezi sa odredbama člana 6. EKLJP-a, spadaju u prvu kategoriju (i) koji su kategorisani kao navodi prirode „četvrtog stepena“, te se kao takvi, po ustavnim osnovama, isti proglašavaju očigledno neosnovanim.
47. Shodno tome, zahtev se u celini mora proglasiti neprihvatljivim, u skladu sa podpravilom (2) pravila 34. [Kriterijumi prihvatljivosti] Poslovnika.

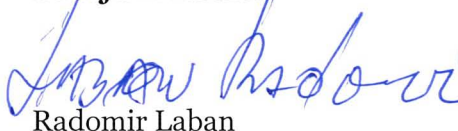
IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa stavovima 1. i 7. člana 113. Ustava, članovima 20. i 47. Zakona i podpravilu (2) pravila 34. i slovu (b) podpravila (1) pravila 48. Poslovnika o radu, na sednici održanoj 16. jula 2024. godine, jednoglasno:

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovo rešenje stranama;
- III. DA OBJAVI ovo rešenje u Službenom listu Republike Kosovo, u skladu sa stavom 4. člana 20. Zakona;
- IV. Ovo rešenje stupa na snagu na dan objavljivanja u Službenom listu Republike Kosovo, u skladu sa stavom 5. člana 20. Zakona.

Sudija izvestilac

Radomir Laban

Predsednica Ustavnog suda

Gresa Caka-Nimani